

*Dúfam, že aj naše predstavenie vás naplnilo nádejou
v tom, že pokiaľ sa môžeme slobodne rozprávať,
tak to ešte nie je celkom zlé.*

EMÍLIA VÁŠÁRYOVÁ

Rozhovor s Ivanou Uhlířovou

2

Rozhovor s Jiřím Havelkou

3

Elity

4-5

Slovenská potopa

DOMINIKA ŠIROKÁ

(zhoda mien s nemenovaným oligarchom len náhodná)

Nebudem chodiť okolo horúcej kaše. Včerajší večer bol mrazivý. Sedím na predstavení Elity Slovenského národného divadla, kde na javisku za plexisklom definujú eštebácke kreatúry a ich potenciálne obete. Sprava dostávam šťuchance: práve ide o tú alebo onú nechválne známu osobnosť súčasného slovenského verejného života. Až vtedy pochopím, že sa na javisku nepremávajú len nejaké normalizačné alegórie ale konkrétne príbehy, ktoré majú presah až do dnešných dní. Odrazu začnem za každou ďalšou vetou hľadať nové a nové indicie, ktoré by mohli okľukou reagovať na dnešnú politickú situáciu.

Takto asi kedysi fungovalo divadlo za obdobia bývalého režimu. Teda aspoň tak si ho predstavujem. Kritika spoločensko-politických pomerov bola zašifrovaná do rafinovane skrytých odkazov a diváci v ich odhaľovaní hľadali silu do ďalších dní. Ako je ale možné, že sa dnes cítim podobne? Že sa počas predstavenia SND stávame podobnými spiklencmi, ktorí potrebujú injekciu odvahy, aby čelili skorumpovanej realite? Ešte i herci ako Richard Stanke alebo Alexander Bárta sa pre ich politickú angažovanosť stali morálnymi vzormi, ktorí dnes vystupujú na tribúnach demonstrácií.

Čo sa medzitým pokazilo, je tak nejak jasné. Ostáva však otázka, čo s tým. Jeden z návodov ponúkla počas diskusie i „Milka“ Vášáryová a my ju pre vás na stránkach Festivalového zpravodaju samozrejme reprodukuje. Rozhovor s „Rišom“ Stankeom na súčasné Slovensko (nápadne podobné Česku) si tiež nenechajte ujsť.

Áno, dnešné číslo je do veľkej miery zatopené slovenčinou. Ale po predstavení a diskusií so SND to snáď ani nešlo inak. Je to divadlo, ktoré sa programovo pustilo do konfrontácie so súčasnou neutešnou politickou situáciou. Ako bol počas diskusie spomínaný výrok šéfa Romana Poláka: „Aby sme sa nemuseli hanbiť...“.

ÚT 16. 5.

11:00 Divadlo na cucky / uzavřené představení
Erlend Loe – Barbora Schneiderová

OLE JE FRAJER

Divadlo na cucky Olomouc
Olemu je 25 let a... špatně to zvládá. Dramatizace novely Naivní. Super. v režii Zuzany Burianové.

14:00 Konvikt / Divadlo K3

Fernando Belfiore

D3US/X\M4CHIN4

Bohové, lidé, technologie, světlo a zvuk v jedinečné jevištní básni. Starověký „princip neočekávaného řešení“, známý z řeckých tragédií, v moderním divadelním univerzu originálního brazilského choreografa.

16:30 S-klub

Ladislav Fuks – Miloš Horanský

PAN THEODOR MUNDSTOCK

Studio Hrdinů Praha
Sugestivní Vojtěch Dyk ve výtvarně minimalistické jevištní meditaci na pozadí největší tragédie minulého století. Polemické i dojemné uchopení Fuksovy románové prvotiny v autorové variaci režiséra Miloše Horanského.

20:00 Moravské divadlo

Oliver Frljić

BALKAN MACHT FREI

Residenztheater Mnichov
Nekompromisní politická inscenace se stala jednou z událostí loňské německé divadelní sezony. Grandiózně zuřivé spílání publiku v podání Franze Pätzolda – vycházející hvězdy evropského divadla – nominovaného za ztvárnění alter ega režiséra Olivera Frljiće na Herce roku 2016.

Představení bude uvedeno s českými titulky, po představení debata s RT Mnichov.

22:45 Konvikt | šapitó | volný vstup

DJ .aniel .olanda

„JEDNODUCHÉ VĚCI JSOU VŽDYCKY TY NEJSLOŽITĚJŠÍ“

MARTIN MACHÁČEK

Rozhovor s herečkou Ivanou Uhlířovou jsem na Floře podnikl už kdysi – tehdy s velmi buřácejícími emocemi po inscenaci Víra, láska, naděje. Rozhovor se odehrával v duchu svěžím (stejně jako nyní) a součástí byla otázka, zda si spolu tykáme nebo ne. Stejně jako v květnu 2012 to dám na vykačku. Spontánně se nořila témata i respondenti.

Vaše přítomnost tady na Floře je možná součástí její moderní tradice, třeba z dob, kdy tady hostovalo Pražské komorní divadlo. Dokázala byste několika slovy shrnout, co všechno se od té doby odehrálo? Nedokázala. Pořád se něco děje.

Zajímá mě vaše německá kariéra.

Hraji v Münchner Kammerspiele, konkrétně v inscenaci Der Spieler Chistophera Rüpinga.

A jak ta spolupráce vznikla? Nepřijde mi, že je něco takového u nás úplně obvyklé.

Úplná filmová story. Všechno to začalo před třemi lety, když Kamila Polívková připravovala v Curychu jeden projekt na letní scénu a já jsem tam hrála jako host. Měla jsem za to, že půjde o dvě věty a nakonec z toho byl monolog přes tři stránky. Nejdřív jsem oponovala, že se všichni zbláznili a nakonec se mi to zpětně propojilo s mou babičkou, pro mě velmi důležitou osobou. Byla Němka a já jsem jí ze všech dvaceti sedmi vnoučat nejvíce podobná. Němčina je pro mě nosný jazyk, daleko divadelnější než třeba angličtina.

Spolupracovala jsem s Kai Ohremem a jistou roli v tom hrála práce na Kauze Schwejk s Dušanem Pařízkem ve Vídni. Neustále se tam měnily texty a on si všiml, že nemám problém se změny rychle naučit. Texty přibývaly. Chvilu to vypadalo, že půjdu do Brém, ale i když mi to nakonec časově nevyšlo, potkala jsem se tam s šéf dramaturgem. Ten odcházel do mnichovského Kammerspiele – volal mi o týden později, abych se sešla v úterý o půl jedné v berlínském Deutsches Theater s jedním režisérem. Řešili jsme mimo jiné, že je nesmysl, aby cizinci hráli divadlo v cizím jazyce. Ale když se

mě zeptal, proč bych měla já – spontánně ze mě vypadlo – „protože můžu“.

Svítá vám na nějakou další spolupráci?

Jo, něco se rýsuje. Christopher se mezi tím stal haus režisérem a o něčem jsme se spolu mluvili. Ale jestli to bude v lednu nebo kdy, to jasné není.

A nepřemýšlela jste, že byste se tam definitivně přestěhovala?

Ano. Akorát bych tam byla jako host, takže bych si musela najít další práci a kavárnu mám už plné zuby. V současnosti spolupracuji s Vojtou Maškem – jsme taková tvůrčí dvojčinka, dvojmyslíci bytost.

Cítíte nějaké napětí mezi tím pracovat jako režisérka a zároveň herečka?

Jednoduché, minimalistické věci jsou ty nejsložitější a nekomplexnější. Na druhou stranu jsem měla v inscenaci Mimo zápis obrovskou radost z volby celého našeho týmu, protože se na každého mohu spolehnout. Souvisí s tím, že jsem nemusela např. kontrolovat Michala Kerna jako spoluhráče, protože jsem mu mohla plně důvěřovat a věděla, že nedělá blbosti.

IVANA UHLÍŘOVÁ

Absolvovala konzervatoř v Ostravě a poté dvě sezony působila v Divadle Petra Bezruče. Její jméno je spojenou s řadou výrazných českých scén – asi nejvýrazněji s Pražským komorním divadlem. V současnosti působí ve Studiu Hrdinů i jiných scénách. Diváci ji mohou vidět i na jevišti v Mnichově.

NIE JE TO UŽ NA ZVRACANIE?

KATARÍNA CVEČKOVÁ

Aj keď by sa slovenské divadlo mohlo javiť ako politické, aktuálne a dokonca angažované, nie je to celkom tak. Včerašie Elity či Karpatský thriller, ktorý sa na festivale objavil pred dvoma rokmi, sú súčasťou len malej mozaiky. O minulosti sa toho u nás pohralo síce celkom dosť, avšak len máločo z toho prinieslo taký výrazný komentár súčasnej spoločenskej situácie. Aj preto sa inscenácia Elity Slovenského národného divadla takmer ihneď po premiére stala predmetom diskusií. A po včerašom predstavení by sa dalo konštatovať, že jej účinok má platnosť aj mimo slovenských hraníc (napokon, hovorí predsa o našej spoločnej minulosti a podobnej prítomnosti).

Režisér Jiří Havelka nám ešte pred predstavením ukazuje náš vlastný odraz, aby nás hneď na úvod upozornil na náš obľúbený národný alibizmus a postoj typu: „to sa nás netýka/bolo to dávno/už sme za tým“. Ako pripomenutie toho, že nejde len o príbeh pár konkrétnych ľudí, ale o jednu kapitolu dejín našej krajiny, ktorá sa nás prirodzene dotýka.

Svetelnou zmenou sa zrkadlo mení na akvárium, v ktorom „eštébačke“ piráne nahaňajú zlaté elitné rybky. Zrazu sa ocitáme v pozícii priamych svedkov všetkých okolností. My sme tými, kto ich z odstupeu pozoruje, odpočúva a komu sa budú na záver zodpovedať.

Napriek tomu, že vykreslenie otrasnosti a absurdnosti minulého politického režimu zaberá väčšiu časť inscenácie, je pre súčasnosť podstatné najmä grandiózne finále. Po jeho postupnom rozpade (ktory je ilustrovaný aj pozvoľným rozoberaním kulis konšpiračného bytu ako symbolu mechanizmov komunistickej moci) prichádza éra nových uhladených elít. Priamo pred očami divákov sa bez hanby prezliekajú z retro šiat do moderných elegantných „kabátov“. S nonšalantnými výrazmi tváre, so šampanským v ruke popierajú a zahmlievajú nielen svoju „eštébačku“ minulosť, ale i nekalé činy vykonané v období porevolučného chaosu. Absolútne nie sú ochotní prijať za svoje konanie zodpovednosť. Ich pokrytecké slovné hračky sa v ich ústach pozvoľna menia na zvrátky. V konečnom dôsledku však zostáva nevoľno nám. Pretože práve títo zločinci niekoľkých režimov dnes sedia na tých najvyšších miestach. A čo zarazí ešte viac – ani v súčasnosti nie je možné ich dolapiť.

„DIVADLO JE POLITICKÉ ZE SVÉ PODSTATY“

BARBORA CHOVANCOVÁ

V medzičase festivalového predstavení Elity a následné diskuse jsme si v zákulisí Moravského divadla krátce povídali s režisérem inscenace Jiřím Havelkou (hned vedle hasičského přístroje – jen tak pro jistotu). Od atmosféry panující v SND jsme se dostali až k (téměř) nevyhnutelné političnosti divadla a divokým kartám Divadelní Flory.

Šlo o vaši prvni spolupráci se Slovenským národním divadlem. Byla něčím specifická?

Specifická byla hlavně tím, že byla první a nikoho jsem tam neznal, ale také tím, že SND je obrovské divadlo. Zažil jsem přitom atmosféru jako v malém souborovém divadle. Celé to tak hezky zaklaplo, což jsem v tak velkém kolosu vůbec nečekal.

Elity jsou autorským projektem – jak tedy vypadal tvůrčí proces?

Dano Majling a Mirka Kičiňová (dramaturgové SND) mě nejdřív oslovili ke spolupráci. Pak jsme řešili možná témata, ale já jsem se teda moc nechystal na žádné slovenské kauzy z devadesátých let. Nakonec jsme našli styčnou plochu – (pro mě) Babiše, téma lidí, kteří se byli schopni adaptovat na normalizační systém a stejně ho pak přenést do úplně jiného politického zřízení – parlamentní demokracie. V tu chvíli to najednou začalo být zajímavé; když jsme viděli archivní materiály z Ústavu paměti národa nebo z Ústavu pro studium totalitních režimů a porovnávali to s rozhovory, které dávají dneska. Tam jsme s dramaturgy našli stejnou notu a začali připravovat text.

Setkali jste se s nějakou nevolí ze strany publika?

Nejsem na každé repríze a na premiéře se samozřejmě nic takového neobjevilo. Prý ale někteří lidé odcházejí. A prý přišel i Haščák, který je jednou z „našich“ postav – a zůstal

až do konce. Slovenské národní divadlo je zvláštní. Všechna představení bývají plná, lidi vše přijímají hodně srdečně. Dramaturgie Romana Poláka s Danem Majlingem v Bratislavě jednoduše funguje. Uvádějí se věci, které skutečně reflektují současnost zajímavým divadelním způsobem.

Jak vnímáte Elity v kontextu letošního tématu Divadelní Flory Tekutá Evropa?

Petr Nerušil mi volal s nabídkou uvést Elity na DF, když ještě inscenace nebyla ani hotová. Ptám se ho, co blbne, že se to do MDO stejně nevejde. Jeviště SND má osmnáct metrů, a v té době ani nebylo jasné, jestli to náhodou nebude úplná hovadina. On ale říkal, že má vždycky jednu divokou kartu. Nabízel jsem mu inscenaci Pomník o Stalinově pomníku, kterou jsem dělal v Polsku ve Vratislavě. Petr ale odmítl s tím, že chce svou jednu

divokou kartu. Pak přijel na premiéru a asi mi to do tématu nějak zapadlo. Slovíčko „tekuté“ už je pro mě ale trochu jak slovíčko „alternativní“, Baumannem a reflexemi Baumanna už zprofanované. Ale rozumím, co tím Petr myslí. Dramaturgie festivalu je velmi dobrá.

Má divadlo povinnost být politické?

Já na tohle rád říkám – a už jsem to taky někde zmínil – že divadlo je politické ze své podstaty. Protože přijdou živí lidé, občané do nějakého fóra, kde vlastně nelze nebyť nepolitický. S političností je v nějakých kamenných divadlech možné hodně bojovat a dost ji upozadit. Ale politika ve smyslu občanské angažovanosti a chápání toho, v čem žijeme, bude prostě přítomná vždycky.

JIŘÍ HAVELKA

Režisér, autor, herec a moderátor. Absolvent Katedry alternativního a loutkového divadla na DAMU, jejímž je od roku 2011 vedoucím. Pracoval na renomovaných scénách jako např. Studio Ypsilon, Dejvické divadlo, HaDivadlo, Divadlo Na zábradlí či Nová scéna ND. Jeho domovským souborem je Vosto5 (divákům Divadelní Flory dobře známý), pravidelně spolupracuje také s tanečním souborem VerTeDance, kde mj. vytvořil ceněnou inscenaci Korekce.

„DEMOKRACIU TREBA HÝČKAŤ“

JAN BALAJ

Slovenská inscenácia v programe českého festivalu. Po nej sa prvýkrát stretne jeden Slováčok s iným Slovákom za budovou Moravského divadla. Porozprávajú sa, samozrejme v slovenskom jazyku, a tu, hľa, je rozhovor v (takmer) slovenskom čísle festivalového zpravodaja.

Začnime od samotného procesu tvorby inscenácie. V kontexte Slovenského národného divadla ide o historicky prvú spoluprácu s režisérom Jiřím Havelkom, ktorý je svojho druhu špecifickým tvorcom. Neinscenuje pôvodné divadelné hry, text vzniká počas skúšobného procesu. Akým spôsobom prebiehala táto fáza tvorby inscenácie?

Režisér spolu s dramaturgom vytvárali text postupne na základe vopred zozbieraného dokumentárneho materiálu. Samozrejme však každý z nás do procesu prinášal aj svoje vlastné skúsenosti. Ja osobne som revolúciu zažil na vysokej škole a veľmi dobre si na všetko spomínam. Zároveň som sa celkom aktívne podieľal na udalostiach, ktoré sa vtedy odohrávali. Ako tvorcovia sme sa teda snažili sprostredkovať aj naše osobné zážitky z tejto doby.

Vzhľadom na kolektívny proces tvorby pôsobí zaujímavovo tiež herecké obsadenie, kde na ja-

Od revolúcie uplynulo 27 rokov a zdá sa mi, že aktuálna situácia je možno ešte strašnejšia ako bola v roku 1989. Vtedy som však aspoň vedela povedať, ktorí sú tí, čo mi bránili cestovať, zničili môjho otca. Sme v zvláštnej situácii, v ktorej sa človek nevyzná, a priznám sa, že mám prapodivný strach. Veľmi si želim, aby sa aj v Európe situácia umiernila, a aby znovu začali spolupracovať tie národy, v ktorých sme videli nádej. Všetko, čo sa deje, ma naplňa veľkou obavou. Viem, že nemáme možnosť, aby sme niekomu pomohli, ale myslím, že divadlo môže aspoň čiastočkou prispieť k tomu, že sa možno zopár ľudí zamyslí. Mám pocit, že eštbáci sú stále medzi nami, ale nesmieme sa ich báť. Veci treba pomenovať a každý sám za seba si musí pestovať odvahu, aby sa dokázal postaviť proti bezpráviu a hrôze. Dúfam, že aj naše predstavenie vás naplnilo nádejou v tom, že pokiaľ sa môžeme slobodne rozprávať, tak to ešte nie je celkom zlé.

EMÍLIA VÁŠÁRYOVÁ, herečka

visku vedľa seba stoja zástupcovia naprieč viacerými generáciami...

Obsadenie inscenácie vyberal Jiří Havelka v spolupráci s dramaturgmi divadla a mám pocit, že došlo k šťastnému stretnutiu, pretože pri podobnom type práce je veľmi dôležité, akí ľudia sa pri tvorbe zídu. Totiž, naozaj sme mali chuť niečo urobiť.

Jednou z tém, ktoré inscenácia prináša, je vzťah elít a autorít k obyvateľom krajiny. V súčasnosti sa nachádzame v situácii, keď Slováci v európskych štatistikách veľmi negatívne hodnotia schopnosť vymožitelnosti práva a dôveru obyvateľstva k súdnictvu. A rovnako hodnotia aj akýkoľvek vzťah k akademickým či politickým autoritám. Myslíte si, že umelci môžu, respektíve by mali funkciu týchto elít suplovať?

Takmer vždy sú to najmä mladí ľudia, ktorí citlivo vnímajú nespravodlivosť a majú ambíciu niečo zmeniť. Oplývajú ideálmi, čo je, myslím si, veľmi dôležité. V našom prostredí sa však pojem elít a celebrit dehonestoval tým, že médiá vytvárajú elity a celebrity z ľudí, ktorí si to v skutočnosti nezaslúžia. Tým zároveň relativizujú pojmy ako pravda, hodnota, krása a tiež nevkus. Ľudia sú zmätení a nedokážu doceniť to hodnotné, čo by ich malo alebo mohlo formovať.

Dovoliť si vás označiť za spoločensky a politicky angažovanú osobnosť. Tento fakt potvrdzuje aj vaša účasť na vystúpeniach na protestoch a pochodoch. Ostatný protikorupčný protest, na ktorom ste sa zúčastnili, zorganizovali stredoškólači. V zlomovom okamihu pred pádom socializmu však bolo ohnisko revolučných nálad na vysokých školách s veľkým zástojom umeleckej sféry. Ako nahliadate na túto generačnú výmenu?

Je veľmi dôležité, aby aj mladá generácia pocitovala zodpovednosť za stav krajiny, v ktorej budú a najmä chcú žiť. Situáciu majú teda naozaj vo svojich rukách a nesmú sa k nej stavať lahostajne. A už vôbec nie takým spôsobom, že krajinu jednoducho opustia a podobne. Viem, že ide o veľmi náročný proces, ktorý si vyžaduje veľké množstvo energie a úsilia, ale inak to nejde. Môžeme si brať príklad z Nemecka, v ktorom je občianska spoločnosť veľmi rozvinutá a akčná, ale bez osobnej zaangažovanosti každého človeka to skutočne nejde. Nedá sa spoliehať iba na umelcov alebo štu-

dentov, ktorí za nás všetko vyriešia. Neviem, či je potrebné práve to sebauvedomenie si jednotlivca, ale myslím, že aj zmenou spôsobu života dokážeme dospieť k zmene.

„Čo by ste chceli odovzdať ďalším generáciám?“ Táto otázka Jana Wericha zaznieva v úvode inscenácie. V odpovedi, ktorá prichádza vzápätí hovorí, že tu chcel zanechať minimálne miesto, kde sa nebudú báť. Čo by ste vy radi odovzdali mladším generáciám?

V deväťdesiatych rokoch, teda v čase, keď sa na Slovensku konali slobodné voľby, a najmä po všetkom, čo sa tu udialo, som mal pocit, že nič podobné sa už nemôže zopakovať. Na druhej strane však vidíme – viem, je to kliše – že demokracia je naozaj krehká a treba ju stále zveľaďovať. Podobne ako medziľudské vzťahy a priateľstvá, ktoré treba hýčkať a starať sa o ne. Na veci treba vždy poukazovať, pretože ľudia majú vo svojej prirodzenosti sklon porušovať zákony a vydobýjať si rôzne privilégia. A presne tieto prirodzené ľudské vlastnosti treba neustále strážiť, aby tie zlé z nich neprevážili nad dobrými.

S inscenáciou máte za sebou zopár repríz a zároveň prvé hostovanie mimo Slovenského národného divadla. Aký máte pocit z reakcie festivalového publika tu v Olomouci? Záverečný burácajúci potlesk a účasť na diskusii po predstavení však, myslím, hovoria samé za seba...

Obdobie socialistického režimu sme zažili v spoločnom štáte. Naša spoločná história je tak poprepájaná. Ide o udalosti a traumy, ktoré trápia obidva národy. A ja som vlastne stále Čechoslovák, nakoľko môj otec bol Čech. A teda, zaujíma a trápi ma politická situácia tak v Česku ako na Slovensku. Je zrejme, že na Slovensku sú mená reálnych ľudí, ktoré v inscenácii zaznievajú, publiku známe a ľudia tak konkrétne vedia o koho sa jedná. Tu v Olomouci však publikum samozrejme intenzívne reagovalo najmä na Andreja Babiša... V podstate však bola reakcia viac-menej rovnaká.

RICHARD STANKE

Herec, člen Činohry Slovenského národného divadla. V uplynulej sezóne získal ocenenie DOSKY za najlepšie mužský herecký výkon v inscenácii Fanny a Alexander.

DILEMA SPOLOČENSKY UVEDOMELÉHO KRITIKA

LUCIA ŠMATLÁKOVÁ

Nakoľko by mala divadelného kritika pri hodnotení inscenácie ovplyvniť intenzita spoločenského apelu zobrazovanej témy? Je prístupné, aby otázka potreby reagovať na zobrazovanú problematiku prevýšila umeleckú (ne)kvalitu inscenácie?

Inscenácia Elity Slovenského národného divadla otvára desivo aktuálnu problematiku vysokopostavených osobností s nevyjasnenou minulosťou, ktoré intenzívne ovplyvňujú chod politiky a spoločnosti. Zobrazuje ľudí, z ktorých sa pod vplyvom rôznorodých okolností stali agenti Štátnej bezpečnosti. Niektorí dobrovoľne, z dôvodu rýchleho kariérneho rastu, iní pod vplyvom nátlakov či zo strachu pred možným ohrozením vlastných životov. Tvorcovia v inscenácii intenzívne prizvukujú najmä fakt, že do podobnej situácie sa mohol dostať každý, bez ohľadu na jeho spoločenské postavenie či prostredie, z ktorého pochádzal. Na javisku však nenachádzame hĺbkovo analyzované charaktery ale skôr do istej miery typizované postavy. Spoločne tvoria mozaiku prezentujúcu základné stereotypné situácie a postupy, ktoré sprevádzali verbovanie nových agentov či následné vypočúvanie obetí. Postupne však dochádza k častému opakovaniu zobrazovaných motívov a téma tak pomaly stráca svoju prvotnú údernosť. Jednotlivé príbehy tiež nie sú rovnocenné v nástojčivosti výpovede či v kvalite a dôslednosti javiskovej interpretácie. Nedostatočne objasnenými a nedopovedanými sú najmä motívy Mađara či kňazov, ktoré finálne pôsobia len ako násilná snaha tvorcov zaradiť do zobrazovaného spektra príslušníka každej spoločenskej oblasti. Prvá časť inscenácie sa tak postupne stáva len deskriptívnou dokumentáciou nedávanej minulosti nášho štátu.

Kontrastne však vyznieva záver inscenácie, keď po chaose 90. rokov nastupuje dnešná realita. Jednotlivým postavám sa po páde režimu podarilo napriek nečestnej minulosti obsadiť vysoké pozície. Novinárka (Táňa Pauhofová) v závere vystupuje ako reprezentant mladej generácie, ktorá začína otvárať nevyriešené kauzy a žiada ich vysvetlenia. Adresuje postavám otázky týkajúce sa ich pôsobenia v ŠtB. Namiesto priamych odpovedí však od predstaviteľov súčasnej spoločenskej elity dostáva len povrchné výhovorky, nezmyselné ospravedlnenia vlastných činov, udávanie a obviňovanie iných. Práve tým je dokladovaná problematika neustále prítomnej socialistickej minulosti nášho štátu a desivého celospoločenského vplyvu osôb, ktoré za svoje činy nikdy nemuseli niesť zodpovednosť. Finálne tak aktuálnosť témy a potreba o nej otvorene diskutovať preváža nad spomínanými inscenačnými nedostatkami.

*Autorka je študentkou VŠMU,
odbor Dejiny a teória divadelného umenia.*

GLOSA MAXE SOBKA

Po včerajších Elitách vzniklo veľa debát. Ja som veľký fanúšik. Nie len kvôli Bratislave. Včera som videl Elity tretikrát. Bolo to iné. Ľudia boli iní. Je zmysel robiť niečo takéto? Nepotrebujeme riešiť iné témy? Myslím, že takéto určite potrebujeme. Lebo zabúdame. Alebo ich nepoznáme.

V SND robím uvádzača. Stretávam sa s „bežným divákom“ každý večer. Sú dva druhy ľudí. Jedni chvália, druhí hania. Jedni zažili, druhí nie. Jedni sa na to chcú pozeráť, druhí nie. Vzniká názor. Vzťah k téme. Myslím, že to je fajn, nie?

Píšem obhajobu Elít. Nebojím sa, že sa vráti komunizmus, ale bojím sa, že príde čosi, čo sa bude inak volať, ale bude fungovať, aj keď inými prostriedkami, rovnako. Snáď nie. Verme.

Autor je študent réžie (VŠMU)

*Díky vám jsme to dokázali!
101% 5 dní před koncem
sbírky. Děkuje!!!*

Dolní vám.

www.hithit.com/dolnivam

CO ŘÍKÁTE NA PŘEDSTAVENÍ ELITY

Zarazilo mě, jak moc, až smutně, to bylo pravdivé. Hlavně co se týká kauz okolo pana Babiše – tam se tvůrci třefovali do černého a to je na tom nejhorší.

Jan, student

Myslím, že inscenácia reálne zobrazila dobu, ktorú sme zažili. Súhlasím s tým, ako bola interpretovaná postava agenta Bureše. Viacero ľudí má stále pochybnosti ohľadom minulosti pána Babiša.

Adam, obchodní manažer

Trošku mě mrzí, že lépe neznám slovenskou politiku. Některé historické postavy mě i zaujaly, ale nepropojovaly se mi se současností, na rozdíl od vtípků o Andreji Babišovi. Kdybych na to šla znovu, tak si o politické situaci na Slovensku přečtu něco víc.

Lenka, v tuhle chvíli nezaměstnaná

Myslím, že inscenace výstižně reaguje na aktuální společenskou situaci. Moc se mi líbilo borcení scény, které, předpokládám, bylo paralelou k borcení režimu.

Veronika, nákupčí

Ze začátku mi představení přišlo nudné a ptala jsem se sama sebe, proč tuto inscenaci organizátoři zařadili do programu. Pro mě je to typ inscenace, kterou navštěvují diváci, co o téhle problematice něco ví a mají podobný názor jako tvůrci. Kdo s ním nesouhlasí, tam stejně nepůjde a neuslyší ho. Nakonec si ale myslím, že to byl opravdu dobrý dramaturgický tah. Vedle zahraničních politických inscenací jako například The Situation tak můžeme sledovat, jaká snaha o politické divadlo existuje u nás.

Lucie, studentka

#21df

   /divadelniflora

ST 17. 5.

11:00 Divadlo na cucky | uzavřené představení
Silvia Vollmannová a kol.

MATE

Divadlo na cucky Olomouc
Vážné i veselé etudy ze života dvou vysokoškola-
láků v režii Silvie Vollmannové.

16:00 S-klub

Thomas Bernhard

SÍLA ZVYKU

HaDivadlo Brno

Touha po absolutní dokonalosti konfrontova-
ná s banální, všední a ponižující realitou. Tragi-
komedie skandálního rakouského cynika v režii
Jana Horáka a Michala Pěchoučka.

18:15 Konvikt | Divadlo K3

Fernando Belfiore

D3US/X/M4CHIN4

Bohové, lidé, technologie, světlo a zvuk v je-
dinečné jevištní básni. Starověký „princip neo-
čekávaného řešení“, známý z řeckých tragédií,
v moderním divadelním univerzu originálního
brazílského choreografa.

20:00 Moravské divadlo

David Záborský

HEREC A TRUHLÁŘ MAJER MLUVÍ O STAVU SVÉ DOMOVINY

Studio Hrdinů Praha

Co je Česko, kde začíná a končí? Kdo chce

v Česku žít a proč? Kdo nese vinu za nechuť
Majera a jemu podobných k Česku? Současný
prezident...? – Polemické zamyšlení spisovatele
Davida Záborského, režisérky Kamily Polívko-
vé a herce Stanislava Majera nad smyslem čes-
ké národní identity.

21:30 Jazz Tibet Club | koncert

Zabelov Group

Běloruský akordeonista Roman Zabelov a český
bubeník Jan Šíkl balancují na žánrovém pomezí
různorodých hudebních stylů!

23:00 Konvikt | šapitó | volný vstup

DJ Sestra

Rezervace vstupenek propadá 15 min
před začátkem, 30 min před produkcí
probíhá doprodě vstupenek.

séfredaktor: Martin Macháček | redakce: Dominika Šířová, Barbora Chovancová, Katarína Cvečková, Barbora Forkovičová, Ján Balaj
korektura: Daniela Hekelová | sazba: Zdeněk Vévoda | foto: Lukáš Horký, Ondřej Hruška | tisk: Tiskárna ČD | web: www.divadelniflora.cz

pořadatel

za podpory

hlavní mediální partner

21. Divadelní Flora je realizována s podporou Ministerstva kultury České republiky, Olomouckého kraje, Statutárního města Olomouce, Česko-německého fondu budoucnosti, Goethe-Institutu v Praze, The Performing Arts Fund NL, grantu z Islandu, Lichtenštejnska a Norska, Státního fondu kultury ČR, Velvyslanectví Nizozemského království a Moravského divadla Olomouc; hlavním mediálním partnerem je Česká televize. Pořadatelem festivalu, který se koná pod záštitou ministra kultury Daniela Hermana, je DW7, o.p.s. Hlavní programová linie TEKUTÁ EVROPA je součástí Česko-německého kulturního jara 2017.